

enig om, at det skal ligge i kommunen. Hvorfor de kom frem til det resultat, kan vi jo kun gætte på, men det er jo nok, fordi man har konstateret, at der var så mange krav i den ti sider lange tekst, som fru Pernille Blach Hansen selv har refereret der var lagt frem. Hvorfor skulle man så begynde at spille en masse krudt på, om man nu skulle flytte et enkelt område, bare fordi det lige er refereret her? Der kunne jo også være kommet masser af andre ting, som man så gerne ville have flyttet, og man ville så sige, at det var det, det strandede på.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg kan forstå, at forligskredsen har fået karakter af en hemmelig loge, hvor de enkelte partier ikke vil være ved, hvad de mener, bortset fra den heroiske konservative ordfører, der klart tilkendegiver, at det i hvert fald ikke var Det Konservative Folkeparti, der ønskede, at registreringen af § 3-områder skulle ligge hos kommunerne.

Hvis det er sagen, så synes jeg, at det er en meget mystisk måde at lave politik på – også set fra Dansk Folkepartis side. Man er med i en forligskreds, og så er alt derefter hemmeligt. Man har givet sig selv mundkurv på, og det kan jeg kun tolke, som om man ikke vil være ved sin sande holdning.

Derfor skal jeg bare til slut bede Dansk Folkepartis ordfører om at bekræfte en eneste ting. Er det ikke korrekt, at i de forhandlinger, der var med regeringen og Dansk Folkeparti og den øvrige del af oppositionen, var sagens kerne til sidst, at det eneste, Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti kunne tilbyde oppositionen, var, at vi skrev under på den stiplede linje? Vi kunne ikke få tilbudt en eneste ændring af naturbeskyttelsesloven, efter at logen havde været inde over.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Det, vi kan konstatere, er jo, at når man afleverer en ti sider lang liste, hvor man ønsker at få det hele ligesom skrevet over i lovforslaget her, har i hvert fald regeringen og Dansk Folkeparti vurderet, at det lå langt fra det, vi ville. Så hvorfor spille en masse krudt på det, når man alligevel ikke kan nå hinanden? Vi fik at vide fra oppositionen, at så var det ikke godt nok, så kunne vi lige så godt stoppe her. Jamen hvorfor så fortsætte? Den er jo egentlig ikke længere.

Nu er det så § 3, vi diskuterer her, men nævn nogle af de andre ting. Når jeg læser betænkningens bidraget igennem, så er der jo faktisk kun tre siders betænkning fra hele oppositionen. Alltså, hvor er de ti sider blevet af? Hvis det var, man syntes, det var så vigtigt, hvorfor har man så ikke skrevet det ind, man var utilfreds med? Men ingenting er der kommet frem her, ikke andet end lige § 3-områderne, hvor kommunen selvfølgelig kan magte den opgave.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det er jo ikke mindst for historieskrivningens skyld, vi står her, og derfor bliver jeg nødt til at sige, at jeg erindrer forhandlingsforløbet sådan, at vi på et møde mellem oppositionen og forligskredsen fik tilbudt, at registrering af § 3 kunne blive overflyttet til staten. Så påpegede nogle af os, at det ikke hjalp så meget, hvis ikke også dispensationsmuligheden for § 3 blev flyttet over i staten, og det ville man så gå hjem og undersøge nærmere om man kunne få godkendt. Så vendte man tilbage og sagde, at nu ville man ikke lægge noget som helst i staten. Det er sådan, jeg erindrer forhandlingsforløbet.

Det er derfor, vi er så interesserede, og derfor, vi er gået i gang med det her detektivarbejde. Det er jo egentlig mærkeligt, at det skal være så svært at finde ud af: Hvem var det egentlig, der mente, at det her ikke skulle ligge i staten? Regeringen eller Dansk Folkeparti?

Det kan vel ikke være så svært at gå op og sige: Det var os, Dansk Folkeparti, der som sædvanlig fik den afgørende indflydelse på dansk miljøpolitik. Det er vi stolte af. Vi ønsker, det hele skal ligge i kommunerne, og at der skal bygges 4.000 nye projekter næste år, uden at kommunerne skal spørge om noget som helst. Det er jo Dansk Folkepartis miljøpolitik, der har sejret. Hvorfor tager man ikke æren for det?

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Det er jo heller ikke så svært. Hvis man har lyttet til, hvad der nu er blevet sagt gentagne gange her, så er det jo sådan, som jeg har skitseret flere gange, at vi ikke lovede noget, før vi havde diskuteret det med baglandet. Det er da vigtigt, at man også i oppositionen ligesom erkender, at det var det, vi sagde til dem, dengang de var ovre at forhandle.